

ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΕΒΡΟΥ

16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2025

Η Εκκλησία υπάρχει για να υπηρετεί, με τρεις τρόπους, τον άνθρωπο. Όμως, τον ενιαίο άνθρωπο, που είναι σώμα και ψυχή μαζί. Σώμα χωρίς ψυχή, είναι πτώμα, αλλά και ψυχή χωρίς σώμα, είναι φάντασμα.

Η Εκκλησία μιλάει εναντίον του πλούτου, όταν αυτός δεν γίνεται πνεύμα, όταν δηλ. δεν διαχέεται στους φτωχούς και ανήμπορους, για την κάλυψη των βασικών αναγκών τους.

Για την Εκκλησία, η επιχειρηματικότητα είναι έκφραση της δημιουργικότητας των ανθρώπων, επειδή εκλύει τον τίμιο ιδρώτα του. Παρ' όλα αυτά, ο Χριστός σε κάποια περίπτωση, επαίνεσε και τον άδικο διαχειριστή ([Λουκ.16,1-14](#)).

Στις μέρες μας, η όξυνση των κοινωνικών αδικιών, κυρίως στην υγεία και στην παιδεία, οδήγησε τους Επιχειρηματικούς Οργανισμούς να ενεργοποιήσουν το θεσμό της «εταιρικής κοινωνικής ευθύνης», όχι επειδή «τους πήρε ο πόνος», αλλά για να προλάβουν κοινωνικές εκρήξεις.

Αυτός ο θεσμός, πρέπει να γίνει «ευγενής φιλοδοξία» και της τοπικής μας επιχειρηματικότητας. Όμως, για την επιχειρηματικότητα που τώρα «έρχεται» για να εκμεταλλευτεί το brand name της πόλεώς μας, αυτός ο θεσμός της «εταιρικής κοινωνικής ευθύνης» οφείλει, ως «ηθική υποχρέωση», να είναι οριζόντια παροχή σε όλη την τοπική κοινωνία μας και ιδιαίτερα στις ευπαθείς ομάδες της. Στόχος μας να είναι η

ποιότητα της ζωής των μονίμων κατοίκων της περιοχής μας. Και να διερωτώμεθα, για κάθε προοπτική που ξαφνικά ανοίγεται μπροστά μας: «τί θα κερδίσει ο Εβρίτης και ο Σαμοθρακίτης»; π.χ. από το θαλάσσιο αιολικό πάρκο, που θα εκδιώξει ανεπι-στρεπτί τον τουρισμό και τον πολιτισμό μας;

Και επειδή ο τόπος μας κατέστη «πολύφερνος νύφη», αλλά συγχρόνως και «μήλον της έριδος» μεταξύ Ανατολής και Δύσεως, θεωρώ εξάπαντος ανάγκη να πάρουμε δίπλα μας ισχυρούς συμμάχους με οικονομική και τεχνολογική παντοδυναμία, προκειμένου, να ενισχύσουν την υπάρχουσα επιχειρηματικότητα και να λειτουργήσει, η εδώ δραστηριοποίησή τους, δελεαστικά για τον ερχομό και νέων μορφών επενδύσεων, συμβατών με το «αύριο». Έχω δε την πεποίθηση ότι σταθερά και ακμάζοντα συμφέροντα πολλών και δυνατών εδώ, θα αποτρέψουν επικίνδυνες «αναθεωρητικές» ορέξεις για τον τόπο μας.

Ένα ερώτημα είναι αν σ' αυτήν την πορεία πρέπει να είμαστε όλοι μαζί, ή να περπατά ο καθένας χωριστά, σαν «μοναχικός καβαλλάρης». Και διατυπώνεται το ερώτημα, αν ο επίσκοπος έχει δικαίωμα να λέει τη γνώμη του, όπου του την ζητούν. Περισσότερο συμφέρει το απυρόβλητο: μένεις ατσαλάκωτος, χτυπούν οι καμπάνες, λειτουργούν οι ναοί και οικοδομείς με όλους άριστες και χρήσιμες δημόσιες σχέσεις. Αλλά, όταν έχεις την έγνοια του συσσιτίου (χωρίς καμιά βοήθεια του ΤΕΒΑ) ή τη φροντίδα των δεμάτων με τρόφιμα και βρεφικά είδη (και όχι μόνο Χριστούγεννα και Πάσχα), όταν χρειάζεται να επαιτείς (με τον Έρανο της Αγάπης και δισκοφορίες) για να εξασφαλίζεις λίγες υποτροφίες σε φοιτητές και πολλές έκτακτες ιατροφαρμα-κευτικές ανάγκες, τότε δικαιούσαι να έχεις κι εσύ άποψη, όπως ο κάθε ένας σ' αυτήν την πόλη. Μια απλή ματιά να ρίξει κάποιος στα δυό μας Ιδρύματα (αν όχι από ενδιαφέρον, έστω από πε-ριέργεια), θα δει ότι πέρα από τις

προσευχές και τις Λει-τουργίες, πού γίνονται εκεί, οι τρόφιμοί μας χρειάζονται κι άλλα πράγματα, που η τοπική αγορά τα γνωρίζει, επειδή, σχεδόν όλα τα προμηθευόμαστε από εδώ.

Ο Απ. Παύλος λέει να ταυτιζόμαστε ο καθένας μας με τις ανάγκες και τις αγωνίες του συνανθρώπου του (Α΄Κορ. 9,19-23 & Β΄Κορ. 11,29). Εγώ, δράττομαι της ευκαιρίας να εξομολογηθώ ότι μόνο μια φορά στη ζωή μου κατάλαβα τί σταυρό σηκώνετε (για να κρατήσετε αυτό που είστε και να συνεχίσετε να παρέχετε εργασία σε άλλους), όταν στα Ιδρύματα πριν 4 χρόνια το αποθεματικό μας έφτανε να εξασφαλίσει την μισθοδοσία του προσωπικού για δύο μήνες. Γι' αυτό και ειλικρινά λυπάμαι κάθε φορά που διαπιστώνω ότι στην Πατρίδα μας η επιχειρηματικότητα, αντί να στηρίζεται και να ενισχύεται, τιμωρείται και ποινικοποιείται μερικές φορές.

Σας ευχαριστώ για την τιμή που μου κάνετε να με θεωρείτε φίλο σας και έστω στο ελάχιστο συνκυρηναίο σας. Υποχρεώσή μου είναι, να είμαι δίπλα σας και θα συνεχίσω να είμαι. Θα εύχομαι να σας ενισχύει ο Χριστός στον αγώνα σας, να σπογγίζει τον ιδρώτα σας, να ευλογεί τον τίμιο κόπο σας και να τον πολ-λαπλασιάζει.

Συγχρόνως όμως, θα σας γίνομαι και ενοχλητικός, καθώς θα σας θυμίζω το παράδειγμα του καλού Σαμαρείτη, οποίος μας έδωσε πρότυπο αληθινής και έμπρακτης αγάπης. Τί έκανε; συμπόνεσε τον πληγωμένο συνάνθρωπό του, «σπατάλησε» το χρόνο του για να τον βοηθήσει, τον οδήγησε σε ασφαλές πανδοχείο και εκεί πλήρωσε την διαμονή, την περιθάψη και την νοσηλεία του. (Λουκ. 10, 25-38).

Σας ευχαριστώ πολύ.